

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 524/2026
06.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела противправно заузимање земљишта из члана 218. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Ћирића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К бр 224/24 од 08.10.2025. године и Вишег суда у Пироту Кж1 117/25 од 25.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 06. маја 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Ћирића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К бр 224/24 од 08.10.2025. године и Вишег суда у Пироту Кж1 117/25 од 25.02.2026. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту К бр 224/24 од 08.10.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела противправно заузимање земљишта из члана 218. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у том року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дана казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, у висини наведеној у изреци пресуде, а оштећена Република Србија је ради остваривања имовинскоправног захтева за накнаду штете упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Пироту Кж1 117/25 од 25.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Ћирића, а пресуда Основног суда у Пироту К бр 224/24 од 08.10.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Слободан Ћирић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи или укине побијане пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је у конкретном случају јавни тужилац предузео кривично гоњење против окривљеног без подношења предлога овлашћеног тужиоца, супротно одредби члана 6. став 2. ЗКП, јер је дана 16.04.2024. године започео кривично гоњење саслушањем окривљеног без предлога оштећене Републике Србије.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису могли бити прихваћени као основани, из следећих разлога:

Према одредби члана 218. став 3. КЗ, гоњење за кривично дело противправно заузимање земљишта из члана 218. став 1. КЗ, предузима се по предлогу.

Одредбом члана 53. став 2. ЗКП, прописано је да се предлог за кривично гоњење подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао да кривично дело и осумњиченог.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је у конкретном случају оштећена Републике Србије, те да је предлог за кривично гоњење окривљеног из члана 218. став 3. КЗ, поднео законски заступник Републике Србије – Државни правобранилац, Одељење у Нишу, поднеском од 27.08.2024. године, дакле благовремено, одмах по сазнању за кривично дело и осумњиченог, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да су нижестепеним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

Исти захтев неоснован је и у делу којим се указује да су нижестепене пресуде засноване на незаконитом доказу, те да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да су сви докази, које је јавни тужилац прибавио у току истраге против окривљеног, у супротности са Уставом и Закоником о кривичном поступку, обзиром да је јавни тужилац започео кривично гоњење без предлога оштећене Републике Србије, при чему је правноснажна пресуда заснована на предлогу А-81/2024 од 27.08.2024. године законског заступника Републике Србије – Државног правобраниоца, који није изведен на главном претресу.

Супротно изложеним наводима захтева, нижестепене пресуде засноване су само на доказима изведеним на главном претресу, при чему доказне радње које су предузете пре подношења предлога Државног правобраниоца не представљају незаконите доказе, имајући у виду да је предлог за предузимање кривичног гоњења оштећеног постављен у законском року од 3 месеца од дана сазнања за кривично дело и учиниоца, па су све наведене радње, дакле, предузете у складу са одредбама Законика о кривичном поступку. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да у осталом делу захтева бранилац окривљеног само формално указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док с тим у вези, у суштини, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, изводећи сопствени закључак да се из свих изведених доказа у току поступка закључује да у конкретном случају за Републику Србију нису настале штетне последице, односно да су биле очигледно незнатне, а због чега су према ставу браниоца били испуњени услови из члана 18. КЗ, јер се ради о делу малог значаја. Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда члана 440. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић